

РЕШЕНИЕ

№ 23232

гр. София, 09.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 08.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **7684** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 107, ал. 4 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 18604 от 23.07.2025 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № СФД25-ГР94-9268 от 03.07.2025 г. по описа на Столична община (СО), подадена от М. С. А., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], вх. Б, чрез адв. П. Ч. от САК, със съдебен адрес и адрес за призоваване [населено място], кв. Л., [улица], офис 1 срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 744070-1 от 27.08.2021 г., издаден от Й. Г. П., на длъжност „старши инспектор“, потвърден с Решение № СФ25-РД28-222 от 20.09.2025 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ към Столична община (ДОТСО).

С жалбата се иска съдът да отмени АУЗД като незаконосъобразен, явно необоснован и немотивиран, постановен при съществени нарушения на материалните и процесуалните правила и принципи на данъчния процес, както и че не е съобразен с целта на закона. Изложени са доводи за съществени разминавания между обжалвания АУЗД и потвърждаващото го решение, изразяващи се в това, че актът е за данък МПС, а в решаващият орган говори за такса битови отпадъци (ТБО) и данък недвижими имоти (ДНИ). В тази връзка е посочено, че разминаването накърнява правата на оспорващата да разбере какви са данъчните ѝ задължения, което счита за съществено процесуално нарушение на процесуалните правила, което е достатъчно за отмяна на обжалвания акт. Инвокират се доводи, че процесните задължения са погасени по давност на основание чл. 171, ал. 1 ДОПК. Не на последно се обръща внимание на обстоятелството, че АУЗД

е издаден на 27.08.2021 г., а е връчен четири години по – късно на 23.04.2025 г. По този повод е посочено, че АУЗД не е връчен в разумен срок, което според оспорващата е самостоятелно основание за неговата отмяна, защото се нарушават правата на лицето за бързо производство. Излагат се доводи, че МПС, за което се търси невнесен данък за МПС е продадено през 2020 г. и се акцентира върху обстоятелството, че продажбата не може да бъде изповядване без представяне на документ за платен данък. В хода на съдебното производство жалбоподателят е редовно призована, не се явява и се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата и предлага да се уважи. Депозира писмено становище.

Ответникът – директорът на Дирекция „Общински приходи“ към Столична община, редовно призован, не се явява и не се представлява в последното открито съдебно заседание по делото.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От материалите по делото се установява, че на неустановена дата е извършена проверка, при която е констатирано, че не са внесени дължимите суми за данъци по видове, периоди и лихвите за просрочие към тях, изчислени към 27.08.2021 г., описани в табличен вид – общо в размер на 2769,68 лв., от които Данък върху превозните средства – главница 2011,42 лв. и лихва за забава – 758,26 лв.

Обект на административното производство са публични общински вземания на оспорващия за местен данък върху превозните средства за периода от 01.01.2016 г. до 30.06.2020 г. Предмет на производството е лек автомобил, с рег. [рег.номер на МПС], двигател PY20280296, рама № JMI1U64E1151702, марка MAZDA, модел 6, еко категория 5, мощност 137.00kW, година на производство 2014 г.

От данните по делото се установява, че е подадена декларация по чл. 54 от ЗМДТ № [ЕГН] от 06.05.2015 г. от оспорващата в която е деклариран процесния лек автомобил. Превозното средство е заведено по регистрите на СО, ДОП, отдел ОП, П. на база посочени данни в декларацията, подадена от оспорващата.

В Акта за установяване на задължения по декларация по чл. 107, ал.3 от ДОПК изрично е записано, че предпоставките за образуване на административното производство е извършената проверка. Като краен резултат с Акта са установени публични задължения на оспорващия за местен данък върху превозните средства, ведно със законовите лихви към 27.08.2021 г., за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2020 г. в общ размер на 2769,68 лв., от които 2011,42 лв. – главница и 758, 26 лв. – лихви.

Актът за установяване на задължения по декларация по чл. 107, ал.3 от ДОПК е връчен на неговия адресат на 23.04.2025 г. (л. 23, гръб) и срещу него е подадена жалба с рег. № ДПД25-ГР94-28 от 30.04.2025 г. по описа на СО за 2025 г. В законоустановения срок директорът на дирекция ОП към СО е издал Решение № СФД25-РД28-222 от 20.05.2025 г., с което е потвърден обжалвания акт. Потвърждаващия акт е връчен на оспорващата на 24.06.2025 г., видно от известие за доставяне ИД PS1517 00W2N1 W (л.26).

От приетите писмени доказателства в хода на съдебното производство се установява, че процесното МПС за първи път е регистрирано в масивите на МВР на 12.03.2015 г.; на 04.05.2015 г. – първоначална регистрация - употребявано от чужбина (с произход извън ЕС, ЕИП или Конфедерация Швейцария); 17.06.2019 г. – повторно издаване на СР на МПС – изгубено/откраднато/унищожено свидетелство; 14.07.2020 г. – служебна промяна на регистрацията на МПС – регистриране на Договор за продажба – праводаване и 17.07.2020 г. – промяна на собственост.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства, представените с

жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните и събраните от трети неучастващи лица.

Във връзка с дадени от съда указания, жалбоподателят заявява, че не пази квитанциите за платения данък за МПС, а от страна на ответника не се представят писмени доказателства за връчване на оспорения акт преди 2025 г. или предприемане на действия в тази насока.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 156, ал.1 от ДОПК срок пред Административен съд – София град от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – по силата на чл. 4 от ЗМДТ, заповед № СОА20 – РД09 – 1362 от 14.02.2020 г. на кмета на Столична община и трудов договор № СОА21-РД15-6161 от 28.05.2021 г. Същият е издаден в производство по обжалване на АУЗД по чл. 107, ал. 3 от ДОПК с искане за отмяната му като незаконосъобразен.

По отношение на твърденията за изтекла давност:

Съгласно чл. 171 ДОПК Публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок (ал. 1). С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел IIа (ал. 2) Лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2, независимо от начина на погасяване на главницата (ал. 3).

В чл. 172 ДОПК са регламентирани правилата при спиране и прекъсване на давността. Давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение (ал. 1). Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната (ал. 2). От прекъсването на давността започва да тече нова давност (ал. 3).

В случая данъчните задължения на жалбоподателя са с начало 01.01.2016 г., което съгласно чл. 171, ал.1 ДОПК, означава, че 5 годишната давност е започнала да тече от 01.01.2017 г. и към 27.08.2021 г., датата на издаване на обжалвания АУЗД, не е изтекла. С издаването на обжалвания акт давността по чл. 171, ал.1 ДОПК е била прекъсната по силата на чл. 172, ал. 2 ДОПК и съгласно ал. 3 на посочената разпоредба е започнала да тече нова давност. Това от своя страна означава, че от 27.08.2021 г. е започнала да тече нова 5 годишна давност, която към настоящия момент не е изтекла и същата е в рамките на 10 годишната давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК.

Два са спорните моменти по делото: 1. Има ли неплатени данъчни задължения и 2. Дали

ответникът е предприемал действия по връчване на АУЗД в периода от неговото издаване (27.08.2021 г.) до датата на неговото връчване (23.04.2025 г.).

По отношение на втория спорен момент, съдът приема, че действителната дата на връчване е тази , която саморъчно е изписана. Липсата на ангажирани от ответника писмени документи, които да удостоверяват проявената му активност за връчване на АУЗД.

По отношение на първия спорен въпрос, съдът приема за безспорно, че оспорващата не може да представи писмени документи, от които да е видно, че за периода 2016 г. до 14.07.2020 г. е платен данъкът на МПС. За да докаже наличието на платен данък, оспорващата направи доказателствени искания за събиране на писмени доказателства от трети неучастващи по делото лица. От Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ са изпратени писмо, в което е посочено, че МПС с рег. [рег.номер на МПС] има три броя извършени проверки за техническата изправност на ППС, извършени на 02.05.2017 г., 16.05.2018 г. и 18.07.2020 г., и 3 бр. Протокол от извършен периодичен преглед за техническа изправност на ППС от посочените дати. Във всеки от тези протоколи е отбелязано, че е платен данък за ППС. Тези отбелязвания кореспондират и с представените писмени документи относно извършената продажба на автомобила 14.07.2020 г., а именно нотариално заверените подписи в Договор за покупко – продажба на МПС, че пред нотариуса е представена квитанция за платени такси и данъци.

Следователно твърденията на оспорващата се подкрепят от третите неучастващи по делото лица. Подкрепата на нейната теза е изключителна от към ИЗАА, която показва, че при представяне на лекия автомобил за годишен преглед е наличен платен данък за МПС.

Настоящият съдебен състав приема, че е допуснато съществено процесуално нарушение при определяне на периода за дължимия данък за 2020 г., тъй като от материалите по делото безспорно се установи, че М. А. е била негов собственик до 14.07.2020 г., поради което след тази датата тя не е задължено лице. Липсата на подобно уточнение води до немотивираност както на АУЗД, така и на потвърждаващото го решение. Отделно от това решаващият орган е коментирал невнесени данък сгради и такса битови отпадъци, каквито не са установени като дължими в оспорения АУЗД.

По изложените аргументи, обжалваният АУЗД по чл. 107, ал.3 от ДОПК е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен, а жалбата, подадена срещу него да се уважи като основателна и доказана.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на М. С. А., ЕГН [ЕГН] Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 744070-1 от 27.08.2021 г., издаден от Й. Г. П., на длъжност „старши инспектор“, потвърден с Решение № СФ25-РД28-222 от 20.09.2025 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ към Столична община (ДОТСО).

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ:

